(Prijepis izvornoga teksta)

Ja, Andreja D. Dimitrijević, srpsko-pravoslavni sveštenik, koji sam posvećen u čin sveštenika 10. augusta 1953. g. u Sabornom hramu u Požarevcu (Srbija), izjavljujem pod zakletvom sledeće:

Njegova Eminencija Blaženopočivši kardinal dr. Alojzije Stepinac je po mišljenju mnogih srpskih eminentnih duhovnika od kojih sam lično slušao najveći apologeta dvadesetog veka jer je branio svetu veru hrišćansku u najtežem periodu kada je bila, kao što je još uvek, ugrožena od bezbožnog crvenog ateizma.

Bio sam u drugom razredu gimnazije kada je suđen. Sav pravoslavni živalj kome je bilo stalo da se vera hrišćanska održi upirao je pogled i nadu u Njega, jer je On podgrejavao ono, u ono doba što niko od pravoslavnih Srba nije ni mogao ni smeo.

Zato Ga s pravom mnogi, kao i ja poštujemo kao velikog sveštenomučenika Crkve Hristove.

Ja lično sam dobro upoznat sa arhipastirskom delatnošću ovoga velikog Nadbiskupa, pa sam slobodan tvrditi o petnaestogodišnjici Njegove smrti i to da je za vreme rata štitio sve ljude koji su bili ugroženi od ratne stihije bez obzira koje su vere ili narodnosti bili.

Tačno znam, da su mu bezbožni komunisti prvih dana njihove strahovlade ponudili saradnju kada je On (onda Nadbiskup) tu suradnju odbio, jer kao verujući nije hteo “imati udela sa nevernicima”, tek onda su se bezbožnici “setili” da Ga treba uhapsiti i suditi. Velik je Njegov svetiteljski lik sijao između dva svetska rata u našoj Domovini i tako nastavio da sije i u najtežim danima za Crkvu Hristovu te je Njegovo mučeništvo opšteg karaktera za celu Hristovu Crkvu.

Jedan veliki pravednik na samrtnom odru oprašta se od svojih bezakonih mučiteja i kaže: “Oprosti im, Gospodine!”

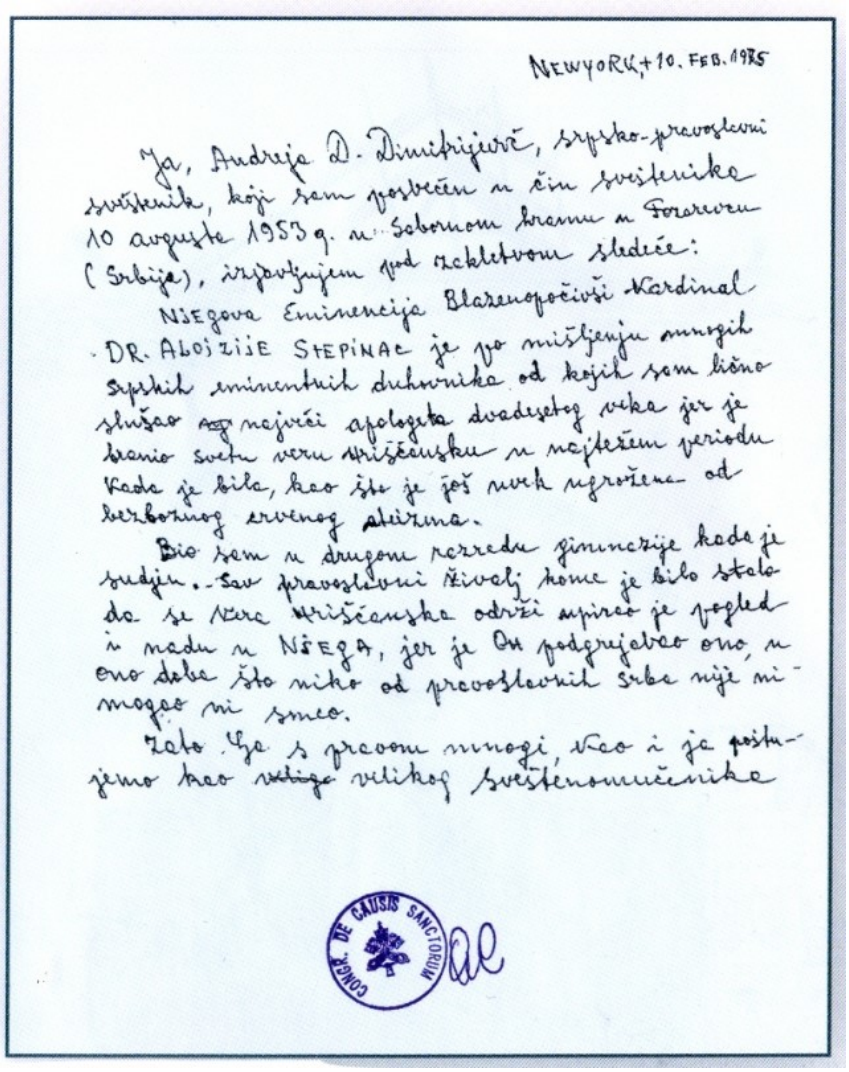
Da li će On biti zvanično kanoniziran za svetitelja, moje nije da o tome prognoziram, ali je On u dušama istinskih vernika Vaseljenske Hristove Crkve već sveštenomučenik.

Posedujem imena i dokumentaciju koliko je Njegova Eminencija pomogao za vreme rata ne samo Hrvatima nego i Jevrejima i Srbima. On je prvi osnovao Caritas u Europi, ali to ne mogu objavljivati jer su te osobe u Jugoslaviji. Nadam se da će zagovorom kardinala Stepinca pred Bogom uskoro sinuti sloboda i Hrvatskom i Srpskom narodu kada ćemo slobodno moći o ovome pisati i govoriti.

Napisah ovo, ne radi Njegove pohvale, jer: “Ko će maju venac plesti, kad mu ga je Tvorac spleo” (Njegoš), već radi pouke nas samih.

Prota Andreja Dimitrijević, Srpsko-pravoslavni paroh i Nastojatelj katedrale Sv. Save u Njujorku

Njuork, 10. februara 1975.

NEW YORK, 10. FEB. 1985

Ja, Andrija D. Dimitrijević, srpsko-pravoslavni sveštenik, koji sam posvećen u čin sveštenika 10 avgusta 1953 g. u Sobornom hramu u Žarkovu (Srbija), izjavljujem pod zaklетvom sledeće:

Njegova Eminencija Blaženopočivši Kardinal DR. ALOJZIJE STEPINAC je po mišljenju mnogih srpskih eminentnih duhovnika od kojih sam lično slušao najveći apologeta dvadesetog veka jer je branio svetu veru hrišćansku u najtežem periodu kada je bila, kao što je još uvek ugrožena od herbornog crvenog zmaja.

Bio sam u drugom razredu gimnazije kada je sudjen. Sav pravoslavni živalj kome je bilo stalo da se vera hrišćanska održi upirao je pogled i nadu u NJEGA, jer je On podnosio ono, u ono doba što niko od pravoslavnih srba nije ni mogao ni smeo.

Zato ja s pravom mnogi, više i ja poštujemo kao velikog Sveštenomučenika

CONGR. DE CAUSIS SANCTORUM